

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Y. BOT

представено на 20 март 2014 година¹

Дело C-220/13 P

Kalliopi Nikolaou

срещу

Сметна палата на Европейския съюз

„Обжалване — Решение 99/50 на Сметната палата — Предварително разследване — Вътрешно разследване, проведено от OLAF — Презумпция за невинност — Лоялно сътрудничество — Компетентност на Общия съд“

1. С жалбата си г-жа Nikolaou иска да бъде отменено Решение на Общия съд на Европейския съюз от 20 февруари 2013 г. по дело Nikolaou/Сметна палата², с което този съд отхвърля иска за обезщетение за вреди, които жалбоподателката твърди вследствие на нередности и нарушения на правото на Съюза, извършени срещу нея от Сметната палата на Европейския съюз.

I – Правна уредба

2. Член 2 от Решение 99/50 на Сметната палата от 16 декември 1999 година относно условията и правилата за провеждане на вътрешни разследвания във връзка с борбата с измамите, корупцията и всякаква незаконна дейност, която уврежда финансовите интереси на Общностите, гласи:

„Всяко длъжностно лице или служител на [Сметната палата], който узнае факти, от които може да се направи предположение за евентуално наличие в институцията на случаи на измама, корупция или всякаква друга незаконна дейност, увреждаща финансовите интереси на Общностите, незабавно уведомява за това генералния секретар на [Сметната палата]³].

Генералният секретар незабавно изпраща на [Европейската служба за борба с измамите (OLAF)], както и на председателя на [Сметната палата] — който предава информацията на члена, отговорен за сектора, към който принадлежи длъжностното лице или служителът — всички фактически данни, от които може да се направи предположение за наличието на нередностите, посочени в първа алинея по-горе, и започва предварително разследване, без да се засягат провежданите от [OLAF] вътрешни разследвания.

[...]

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — T-241/09, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“.

3 — Наричан по-нататък „генералният секретар“.

Членовете, длъжностните лица и служителите не трябва по никакъв начин да бъдат третирани несправедливо или дискриминационно поради предаването на информация съгласно предходните алинеи“.

3. Член 4, първа алинея от Решение 99/50 предвижда:

„При наличие на основания, сочещи на евентуалното лично участие на член, длъжностно лице или служител на [Сметната палата], заинтересованото лице се уведомява в кратък срок, когато това не създава опасност да навреди на разследването. Във всички случаи при приключване на разследването не могат да се правят изводи, упоменаващи поименно член, длъжностно лице или служител, без да е била дадена възможност на заинтересованото лице да изрази становище по всички засягащи го факти“.

II – Обстоятелства, предхождащи спора

4. Жалбоподателката е била член на Сметната палата от 1996 г. до 2001 г. Съгласно журналистически материал, публикуван на 19 февруари 2002 г. в ежедневника *Europa Journal*, членът на Европейския парламент г-н Staes е разполагал със сведения за незаконосъобразни действия на жалбоподателката по време на мандата ѝ като член на Сметната палата.

5. С писмо от 18 март 2002 г. генералният секретар изпраща на генералния директор на OLAF преписка, съдържаща отнасящи се до въпроса данни, с които той самият и председателят на Сметната палата били запознати. Освен това генералният секретар приканва OLAF да му укаже дали жалбоподателката следва да бъде уведомена за наличието на засягащо я разследване в съответствие с член 4 от Решение 99/50.

6. С писмо от 8 април 2002 г. председателят на Сметната палата уведомява жалбоподателката за наличието на вътрешно разследване, провеждано от OLAF вследствие на публикуваната в *Europa Journal* статия. С писмо от 26 април 2002 г. генералният директор на OLAF уведомява жалбоподателката, че вследствие на сведенията, които тази служба е получила от г-н Staes, и на основание на изготвена от генералния секретар преписка за предварително разследване е започнато вътрешно разследване, на което жалбоподателката е поканена да сътрудничи.

7. Според окончателния доклад на OLAF от 28 октомври 2002 г. засягащите жалбоподателката данни са били предоставени на г-н Staes от двама служители на Сметната палата, единият от които е бил член на кабинета ѝ. Разгледаните обвинения се отнасяли, първо, до парични суми, които тя получила от своя персонал под формата на заеми; второ, до декларации, за които се твърди, че са с невярно съдържание, във връзка с искания за прехвърляне на определени брой дни отпуск за началника на нейния кабинет, довели до възстановяването на около 28 790 EUR в негова полза поради неизползвани дни отпуск за 1999 г., 2000 г. и 2001 г.; трето, до използването на служебния автомобил за непредвидени в относимата правна уредба цели; четвърто, до възлагането на задачи на шофьора на жалбоподателката за цели, които не са обхванати от относимата правна уредба; пето, до политиката на отсъствие без уважителна причина от кабинета на жалбоподателката; шесто, до дейности с търговски характер и ходатайство пред високопоставени лица с цел улесняването на подобни дейности, извършвани от членове на семейството ѝ; седмо, до измама, извършена в рамките на конкурс, и осмо, до измами, свързани с получаваните от жалбоподателката представителни разходи.

8. Изводът на OLAF е, че е възможно да са били извършени противоправни деяния, изпълняващи съставите на съставяне и използване на документи с невярно съдържание и измама — във връзка с исканията за прехвърляне на дни от отпуска на началника на кабинета на жалбоподателката. Според окончателния доклад е възможно тя и членовете на кабинета ѝ да са извършили престъпления във връзка с парични суми, които жалбоподателката е получавала,

според участващите лица, под формата на заеми. При тези условия в съответствие с член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1073/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 година относно разследванията, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF)⁴, службата уведомява люксембургските съдебни органи с цел да проведат разследване на данните за наличие на извършени престъпления.

9. Що се отнася до останалите обвинения, с изключение на това за измама, извършена в рамките на конкурс, OLAF изтъква наличието на възможни нередности или на въпроси, възникващи във връзка с поведението на жалбоподателката, и предлага на Сметната палата да предприеме поправителни мерки спрямо нея, както и мерки, целящи подобряването на системата за контрол в институцията.

10. На 26 април 2004 г. жалбоподателката е изслушана по време на закрито заседание на Сметната палата с оглед на евентуалното прилагане на член 247, параграф 7 ЕО. Що се отнася до препращането на делото до Съда с оглед прилагането на член 247, параграф 7 ЕО, поради това че за жалбоподателката се твърди, че е поискала и получила лични заеми от членове на кабинета си, с писмо от 13 май 2004 г. председателят на Сметната палата изтъква, че единодушието, изисквано по член 6 от процедурния правилник на институцията, приет на 31 януари 2002 г., не е било постигнато по време на проведено на 4 май 2004 г. заседание. В това отношение той добавя, че голяма част от членовете на институцията са счели, че поведението на жалбоподателката е било абсолютно неуместно. По отношение на дните на отпуск на началника на кабинета ѝ председателят на Сметната палата изтъква, че тъй като делото е висящо пред люксембургските юрисдикции, институцията е отложила решението си до приключване на свързаните с него производства.

11. С присъда от 2 октомври 2008 г. наказателният състав на Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Люксембургски районен съд, Люксембург) оправдава жалбоподателката и началника на кабинета ѝ по обвиненията за съставяне и използване на документи с невярно съдържание и декларации с невярно съдържание, а при условията на евентуалност — за неправомерно усвояване на обезщетения, субсидии или надбавки и, при условията на евентуалност спрямо предходното, за измама (наричана по-нататък „присъдата от 2 октомври 2008 г.“). Tribunal d'arrondissement de Luxembourg по същество приема, че някои обяснения, дадени от началника на кабинета на жалбоподателката и от самата нея, поставят под съмнение събраните от OLAF и люксембургската съдебна полиция съвкупност от доказателства, че въпросният началник на кабинета е бил в недеklarиран отпуск в продължение на известен брой дни през 1999—2001 г. От това Tribunal d'arrondissement de Luxembourg заключава, че истинността на фактите, за които се упреква жалбоподателката, не е била установена извън всякакво съмнение и че тъй като и най-малкото съмнение трябва да е в полза на подсъдимия, жалбоподателката следва да бъде оправдана по повдигнатите ѝ обвинения. Поради липсата на обжалване и протестиране на присъдата от 2 октомври 2008 г. същата става окончателна.

12. С писмо от 14 април 2009 г. жалбоподателката иска от Сметната палата да публикува във всички люксембургски, германски, гръцки, френски, испански и белгийски вестници известие относно оправдаването ѝ и да уведоми за него останалите институции на Европейския съюз. При условията на евентуалност, в случай че Сметната палата не извърши тези публикации, жалбоподателката иска обезщетение от 100 000 EUR за поправяне на неимуществените вреди — сума, която тя се задължавала да използва за извършване на въпросните публикации. Жалбоподателката също иска от Сметната палата, първо, да ѝ изплати 40 000 EUR за поправяне на причинените от производството пред люксембургските съдилища неимуществени вреди

4 — ОВ L 136, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 129.

и 57 771,40 EUR за поправяне на причинените от него имуществени вреди, второ, да я обезщети за всички разноси, направени по-специално пред съдията следовател и Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, и трето, да я обезщети за разностите, направени във връзка с производството пред Сметната палата.

13. С писмо от 7 юли 2009 г. председателят на Сметната палата изпраща на жалбоподателката решението, прието в отговор на въпросните искания. С него, от една страна, се отхвърлят изтъкнатите в писмото от 14 април 2009 г. доводи, а от друга, тя е уведомена, че въз основа на сведенията, с които разполага, Сметната палата е искала да установи дали тежестта на деянията е достатъчно голяма, за да сезира Съда, който да се произнесе по наличието на неизпълнение на задълженията на бивш член по силата на Договора за ЕО и по необходимостта от прилагането на евентуални санкции. В това отношение Сметната палата указва на жалбоподателката обстоятелствата, поради които тази институция е решила да не сезира Съда, сред които са по-специално нейната оправдателна присъда от 2 октомври 2008 г. и липсата на вреди, причинени на общностния бюджет предвид възстановяването на сумата, недължимо изплатена на г-н Koutsouvelis — началник на нейния кабинет⁵.

III – Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

14. На 16 юни 2009 г. жалбоподателката подава в секретариата на Общия съд молба, с която предявява иск за обезщетение за вреди, с който иска Сметната палата да бъде осъдена да изплати сумата от 85 000 EUR заедно с лихвите, считано от 14 април 2009 г., за поправяне на неимуществените вреди, причинени от действията и бездействията на тази институция — сума, която тя се задължава да използва за разгласяване на своята оправдателна присъда.

15. В подкрепа на този иск жалбоподателката първоначално излага шест основания относно тежкото нарушение от страна на Сметната палата на правни норми на Съюза, предоставящи права на частноправни субекти. По-нататък тя изтъква наличието на пряка причинно-следствена връзка между въпросното нарушение и претърпените в резултат от него неимуществени и имуществени вреди.

16. Общият съд отхвърля този иск, като счита, че Сметната палата не е извършила нито едно от нарушенията на правото на Съюза, в които се упреква.

17. По-специално, що се отнася до това, което е от интерес за целите на настоящата жалба, в точки 27—32 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че действията на Сметната палата във връзка с предварителното разследване не са били незаконосъобразни. Всъщност с това, че е изпратила на OLAF преписката, съдържаща първоначалните данни, събрани преди да изслуша жалбоподателката, тази институция не е нарушила нито изискванията, произтичащи от тълкуването на член 2 във връзка с член 4 от Решение 99/50, нито нейното право на защита или принципа на безпристрастност.

⁵ — Точки 47—49 от писмото от 7 юли 2009 г.

18. В точки 44—47 от обжалваното съдебно решение Общият съд отговаря също на оплакванията, изведени, от една страна, от това, че Сметната палата е пропуснала да приеме официално решение, оправдаващо жалбоподателката по всички обвинения към нея вследствие на присъдата от 2 октомври 2008 г., и от друга — че в писмото си от 13 май 2004 г. председателят на Сметната палата включил нелюбезна и излишна забележка относно позицията, изразена от по-голямата част от членовете на институцията. Критикуваните точки гласят следното:

- „44 Следва да се отбележи, че бездействието, в което Сметната палата се упреква, не е незаконосъобразно.
- 45 В това отношение първо трябва да се подчертае, че жалбоподателката е била оправдана на основание на съмнения, породени, съгласно присъдата от 2 октомври 2008 г., от някои обяснения, дадени от началника на нейния кабинет по време на откритото съдебно заседание. Без да е необходимо да се произнася по основателността на съмненията, изтъкнати от Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, се налага констатацията, че от този мотив за постановяването на оправдателна присъда не произтича, че обвиненията срещу жалбоподателката са лишени от каквото и да е основание, а както излага този съд, произтича фактът, че те не са били установени извън „най-малкото съмнение“.
- 46 Второ, както изтъква Сметната палата, изключително националните съдебни органи са тези, които следва да разглеждат обвиненията в наказателен аспект, а Съдът — да даде преценка за тях в дисциплинарно отношение по силата на член 247, параграф 7 ЕО. Поради това Сметната палата не е била компетентна да се произнесе по този въпрос.
- 47 Трето, от липсата на сезиране на Съда по силата на тази разпоредба не може да се направи изводът, че Сметната палата счита, че твърдените факти срещу жалбоподателката са лишени от каквото и да е основание. Всъщност съгласно член 6 от Процедурния правилник на тази институция, приет на 31 януари 2002 г., решението за въпросното сезиране се взема с единодушие. Поради това, макар да е вярно, че липсата на сезиране предполага, че единодушието не е било постигнато, това не означава, че Сметната палата не изразява становище по въпроса за истинността на фактите. В този контекст не е било неуместно председателят да укаже на жалбоподателката, че по-голямата част от членовете на институцията са счели поведението ѝ за неприемливо, като по този начин е попречил липсата на сезиране на Съда да може да бъде разглеждана като твърдяно отричане на истинността на фактите, в които тя се упреква, което впрочем не е отговаряло и на действителността“.

19. Накрая Общият съд отговаря на оплакването, че с оглед на задължението си за полагане на грижа Сметната палата е трябвало да изпрати известия до пресата и до институциите относно оправдателната присъда на жалбоподателката. В това отношение, като се позовава на изложените в точки 45 и 46 от обжалваното съдебно решение мотиви, той приема, че от задължението за полагане на грижа не може да се изведе никакво задължение за разгласяване на оправдателната присъда на жалбоподателката.

IV – Основания и основни доводи, изтъкнати в подкрепа на жалбата

20. В подкрепа на жалбата си жалбоподателката изтъква четири основания.

21. С първото си основание тя упреква Общия съд, че е нарушил принципа на презумпцията за невиновност, предвиден в член 48, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), както и в член 6, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.

(наричана по-нататък „ЕКПЧ“). Всъщност този принцип гарантира по-специално невъзможността юрисдикция на Съюза да поставя под съмнение невинността на обвиняемия, при положение че той е било оневинен с окончателна присъда в рамките на национално наказателно производство. От това следвало, че в точки 43—46 и 49 от обжалваното съдебно решение Общият съд погрешно е счел, че бездействието на Сметната палата — от една страна, във връзка с приемането на решение, установяващо окончателно непредаването на случая на жалбоподателката на Съда, а от друга, във връзка с възстановяването на нейното добро име — не е било „незаконосъобразно“.

22. Жалбоподателката критикува по-специално формулировката на точка 45 от обжалваното съдебно решение, като счита, че изложената в нея преценка на Общия съд представлява явно нарушение на принципа на презумпцията за невинност. Всъщност от практиката на Европейския съд по правата на човека било видно, че обстоятелството, че прекратяването на преследването на жалбоподателката е било мотивирано с наличието на съмнение, не може по никакъв начин да окаже въздействие върху задължението на Общия съд да не основе решението си на въпросния оправдателен мотив.

23. Сметната палата отвърща, че при първото основание е налице незначитане на обхвата на член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, както и на член 48, параграф 1 от Хартата. Всъщност презумпцията за невинност се отнасяла за обвиняемото лице, предадено на съда, който трябва да се произнесе относно наличието или липсата на вина по внесените обвинения. В рамките на внесения от жалбоподателката иск за извъндоговорна отговорност обаче виновността ѝ с оглед на люксембургското наказателно право не се разглеждала. Поради това Общият съд не бил в състояние да накръни презумпцията за невинност.

24. Освен това въпросното основание почивало на погрешната предпоставка, че Сметната палата и Общият съд са извършили преразглеждане на основателността на присъдата от 2 октомври 2008 г. Противно на това, Сметната палата счита, че при упражняването на собствената си компетентност по делото всяка институция е приела присъдата и е извела от нея необходимите заключения в рамките на собствения си процес за вземане на решение. По-специално Общият съд приел присъдата от 2 октомври 2008 г. като фактическо обстоятелство, което трябвало да вземе предвид при преценката на законосъобразността на действията или бездействията на Сметната палата.

25. От точки 120—122 от Решение от 11 юли 2006 г. по дело Комисия/Cresson⁶ Сметната палата заключава, че макар да признава, че Tribunal d'arrondissement de Luxembourg е направил извода, че истинността на някои факти, в които е упрекната жалбоподателката, не е била установена извън всякакво съмнение и че поради това подсъдимите е трябвало да бъдат оправдани по повдигнатите им обвинения по люксембургското наказателно право, не е имало пречка Общият съд да извърши друга преценка на същите факти в контекста на анализа си във връзка с евентуалната извъндоговорна отговорност на Сметната палата съгласно правото на Съюза. Така Общият съд по никакъв начин нямало да постави под въпрос присъдата от 2 октомври 2008 г., нито презумпцията за невинност, от която жалбоподателката се ползва пред този съд.

26. С второто основание жалбоподателката упреква Общия съд, че е нарушил принципа на лоялното сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 ДЕС, спрямо Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, като е изопачил неговите съображения и преценки.

6 — C-432/04, Recueil, стр. I-6387.

27. Според жалбоподателката от въпросния принцип следвало, че когато национален съд се е произнесъл с влязла в сила присъда, с която лицето е оправдано за престъпленията, в които е било обвинено, институциите на Съюза, в това число Общият съд, били длъжни да се съобразят с нея и да не я лишават от полезното ѝ действие.

28. И макар че разглежданите факти били идентични с тези, по които Tribunal d'arrondissement de Luxembourg се е произнесъл, Общият съд нарушил принципа на лоялното сътрудничество, като им дал изцяло различна преценка.

29. Освен това в точка 35 от обжалваното съдебно решение Общият съд оспорил заключенията на Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, като счел, че „управлението на която и да е система за отпуск се основава на задължението на прекия ръководител да провери присъствието на ръководения от него персонал и да се увери, че всяко отсъствие е в съответствие с приложимата правна уредба относно отпуските“, и че „[в]ърху това задължение не оказва влияние евентуалната липса на интегрирана система, позволяваща независимо от прекия ръководител да се проверява дали броят на декларираните като неизползвани дни отпуск в края на всяка година отговаря на действителността“.

30. Накрая, Общият съд не се съобразил с присъдата от 2 октомври 2008 г., тъй като в точка 38 от обжалваното съдебно решение е счел, че „недостатъците на действащата в момента на настъпване на фактите система за регистриране и проследяване на отпуските в Сметната палата не биха могли да обосноват отказа от каквото и да е разследване или търсене на отговорност от [жалбоподателката]“, при положение че именно недостатъците на системата за управление на отпуските на Сметната палата са довели до оправдаването ѝ.

31. В отговор на тези доводи Сметната палата твърди, че второто основание почива върху незначитане на съответните роли на засегнатите институции, както и на обхвата на член 4, параграф 3 ДЕС. Всъщност Общият съд нито направил повторна преценка на присъдата от 2 октомври 2008 г., нито поставил под въпрос постановеното в нея. Разликата в преценката на някои факти се обяснявала с различния контекст на двата спора, а именно, от една страна, наказателно производство, за което се прилага националният закон, и от друга — иск за извъндоговорна отговорност съгласно правото на Съюза.

32. С третото си основание жалбоподателката поддържа, че обжалваното съдебно решение е опорочено от липсата на компетентност на Общия съд, поради това че той е разгледал въпроси, излизащи извън обхвата на предоставената му с Договорите компетентност.

33. От една страна, макар в точка 46 от обжалваното съдебно решение да признава, че единствено националните съдебни органи следва да разглеждат обвиненията по наказателни дела, Общият съд превишил обхвата на предоставената му с Договорите компетентност, като в точка 45 от обжалваното решение се произнесъл по същество във връзка с мотива за постановяването на оправдателна присъда, произтичащ от съществуването на съмнение.

34. От друга страна, Общият съд също така преминал границите на своята компетентност, като изразил твърденията, съдържащи се в точка 47 от обжалваното съдебно решение. Всъщност, тъй като Съдът е единствената институция, която може да се произнася по дисциплинарната отговорност, произтичаща от поведението на членовете на Сметната палата, Общият съд — както и последната институция в писмото си от 13 май 2004 г. — не бил компетентен да изрази по отношение на жалбоподателката дори и съмнение, пораждащо подозрения за неприемливо поведение от нейна страна.

35. Сметната палата отговаря, че това трето основание трябва да се отхвърли като частично недопустимо — поради това че то само повтаря представените в първоинстанционното производство доводи относно писмото от 13 май 2004 г. — и като частично неоснователно.

36. В това отношение Сметната палата още веднъж твърди, че Общият съд по никакъв начин не е поставил под въпрос присъдата от 2 октомври 2008 г. В зависимост от съответния орган преценката на едно и също поведение можела да доведе до различни заключения.

37. С четвъртото си основание жалбоподателката изтъква, че Общият съд е направил погрешно тълкуване и е приложил неправилно условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза. Всъщност по въпроса за използването на документ с невярно съдържание Общият съд добавил излишно допълнително условие („недобросъвестност“), като в точка 32 от обжалваното съдебно решение заключил, че „евентуалното изпращане на въпросния документ от Сметната палата на OLAF или на люксембургските органи не означава, че институцията е действала недобросъвестно, що се отнася до автентичността на подписа на жалбоподателката“.

38. Освен това Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото и при тълкуването на член 2, втора алинея от Решение 99/50 във връзка с член 4, първа алинея от него, стигайки до извода, че самото известяване на жалбоподателката за наличието на провеждано от OLAF вътрешно разследване било достатъчно и следователно не било необходимо да ѝ бъде предоставена информацията от предварителното разследване, проведено от Сметната палата.

39. Според Сметната палата съдържащите се в това четвърто основание твърдения трябва да бъдат обявени за недопустими, тъй като, от една страна, се състоят в искане Съдът да преразгледа фактите по делото, и от друга — само повтарят представените в първоинстанционното производство доводи, по-специално що се отнася до оплакването за липсата на уведомление за предварителното разследване.

40. По съществуването на спора в точка 32 от обжалваното съдебно решение Общият съд не добавил никакво допълнително условие относно извъндоговорната отговорност на Съюза с твърдението, че самото предаване на документ на OLAF или на люксембургските органи не било белег за недобросъвестност от страна на Сметната палата по отношение на автентичността на подписа на жалбоподателката. Освен това Общият съд не допуснал грешки в прочита на член 2, втора алинея от Решение 99/50, тъй като тази разпоредба не налагала задължението заподозряното в нередности лице да се извести за започването на предварително разследване, а само изисквала генералният секретар незабавно да изпрати на OLAF сведенията, събрани в рамките на такова разследване.

V – Моята преценка

41. Първо ще разгледам заедно първото, второто и третото основание, изтъкнати от жалбоподателката, тъй като изложените в тяхна подкрепа доводи се припокриват и/или се отнасят до едни и същи точки от обжалваното съдебно решение. На второ място ще разгледам четвъртото основание.

А – По основанията, изведени от нарушение на презумпцията за невинност и на принципа за лоялното сътрудничество, както и от липсата на компетентност на Общия съд

42. Първите три основания по същество са насочени към оспорване на мотивите на Общия съд в точки 44—49 от обжалваното съдебно решение.

43. От значение е да се имат предвид оплакванията, на които Общият съд е възнамерявал да отговори в тази част от обжалваното съдебно решение.

44. На първо място жалбоподателката упреква Сметната палата, че не е приела официално решение, което да я оправдава по всички отправени към нея обвинения след постановяването на присъдата от 2 октомври 2008 г., тъй като липсвали доказателства, че са налице действия, изискващи препращане на делото на Съда по силата на член 247, параграф 7 ЕО. Според жалбоподателката с това решение Сметната палата е трябвало да се откаже да сезира Съда на основание на въпросната разпоредба.

45. На второ място жалбоподателката упреква председателя на Сметната палата, че е нарушил принципа на безпристрастност и задължението за полагане на грижа, като в писмото от 13 май 2004 г. е включил нелюбезна и излишна забележка относно позицията, изразена от по-голямата част от членовете на институцията.

46. На трето място жалбоподателката изтъква, че по силата на задължението си за полагане на грижа Сметната палата е трябвало да изпрати известия до пресата и институциите относно оправдаването ѝ.

47. От самото начало ще отбележа, че според мен Общият съд правилно е отхвърлил тези три искания на жалбоподателката.

48. Както обаче тя изтъква, доводите, които Общият съд излага в точка 45 от обжалваното съдебно решение, поставят проблем с оглед на презумпцията за невинност.

49. По силата на член 48, параграф 1 от Хартата „[в]секи обвиняем се счита за невинен до установяване на вината му в съответствие със закона“. Тази разпоредба съответства на член 6, параграф 2 от ЕКПЧ. Съгласно член 52, параграф 3 от Хартата правото на презумпцията за невинност е със същия смисъл и обхват като съответстващото право, гарантирано с ЕКПЧ.

50. Презумпцията за невинност трябва да бъде гарантирана както преди, така и след наказателното производство. Всъщност член 6, параграф 2 от ЕКПЧ цели също да „попречи лицата, които са получили оправдателна присъда или чието наказателно преследване е прекратено, да бъдат третирани от държавни служители или органи все едно реално са виновни за престъплението, в извършването на което са били обвинени“⁷. Гарантирането на правото на презумпцията за невинност след наказателно производство се обяснява с това, че „[б]ез закрила, предназначена да се осигури зачитането в рамките на всяко следващо производство на постановена оправдателна присъда или решение за прекратяване на наказателно преследване, гаранциите за справедлив съдебен процес, съдържащи се в член 6[, параграф 2 от ЕКПЧ], биха станали теоретични и привидни. След приключване на наказателното производство се поставя въпросът за доброто име на заинтересованото лице и начинът, по който това лице се възприема от обществеността“⁸.

51. В този смисъл Европейският съд по правата на човека уточнява, че „приложното поле на член 6[, параграф 2 от ЕКПЧ] не се ограничава до висящите наказателни производства, а може да обхване и съдебните актове, постановени след прекратяване на наказателното преследване [...] или постановяването на оправдателна присъда [...], при положение че въпросите, повдигнати по свързаните с тях дела, съпътстват или допълват съответните наказателни производства, в които жалбоподателят е бил „обвиняем/подсъдим“⁹. След това Европейският съд по правата на човека се заема да провери дали „с начина си на действие, с мотивите на

7 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело *Allen* с/у Обединено кралство от 12 юли 2013 г. (§ 94).

8 — Пак там.

9 — Вж. ЕСПЧ, Решение по дело *Teodor* с/у Румъния от 4 юни 2013 г. (§ 37 и цитираната съдебна практика).

решенията си или с формулировката им¹⁰ националните органи и юрисдикции, на които се налага да се произнесат след постановяването на правораздавателен акт в наказателното производство, „са създали подозрения в невинността на жалбоподателя и така са накърнили принципа на презумпцията за невинност“¹¹.

52. Както произтича по-специално от Решение на Европейския съд по правата на човека по дело Vassilios Stavropoulos с/у Гърция от 27 септември 2007 г., „изразяването на съмнения относно невинността на подсъдимия не е приемливо след оправдателна присъда, която е станала окончателна“¹². Съгласно практиката на този съд, „след като оправдателната присъда е станала окончателна — дори и поради наличието на съмнение в съответствие с член 6[, параграф 2 от ЕКПЧ] — изразяването на съмненията за виновност, в това число изведени от мотивите на оправдателната присъда, е несъвместимо с презумпцията за невинност“¹³.

53. В същото решение Европейският съд по правата на човека приема, че „съгласно принципа „*in dubio pro reo*“, който представлява частен случай на принципа на презумпцията за невинност, не трябва да съществува никакво качествено различие между прекратяването на преследването поради липса на доказателства и прекратяването му, произтичащо от установяването на невинността на лицето извън всякакви съмнения. Всъщност оправдателните присъди не се различават в зависимост от мотивите, които във всеки отделен случай се приемат от наказателния съд. Точно обратното, съгласно член 6[, параграф 2 от ЕКПЧ] с диспозитива на оправдателната присъда трябва да се съобразява всеки друг орган, произнасящ се пряко или инцидентно относно наказателната отговорност на заинтересованото лице“¹⁴.

54. С оглед на тази съдебна практика формулировката в точка 45 от обжалваното съдебно решение ми се струва оспорима.

55. Ще припомня, че в тази точка Общият съд най-напред подчертава, че жалбоподателката е била „оправдана на основание на съмнения, породени, съгласно присъдата от 2 октомври 2008 г., от някои обяснения, дадени от началника на нейния кабинет по време на откритото съдебно заседание“. По-нататък Общият съд посочва, че „[б]ез да е необходимо да се произнася по основателността на съмненията, изтъкнати от Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, се налага констатацията, че от този мотив за постановяването на оправдателна присъда не произтича, че обвиненията срещу жалбоподателката са лишени от каквото и да е основание, а както излага този съд, произтича фактът, че те не са били установени извън „най-малкото съмнение“.

56. В тази част от аргументацията си Общият съд се основава на мотивите на оправдателната присъда в наказателното производство, наблягайки на факта, че оправдаването е постановено поради наличието на съмнение, за да обоснове бездействието на Сметната палата да приеме официално решение, оправдаващо жалбоподателката по всички обвинения. Така Общият съд използва мотивите на оправдателната присъда, за да отхвърли наличието на противоправна проява от страна на Сметната палата, от което черпи съображения във връзка с преценката по същество на иска за обезщетение. Накратко, съгласно разсъжденията в точка 45 от обжалваното съдебно решение, тъй като жалбоподателката е била оправдана поради наличието

10 — Пак там (§ 40).

11 — Пак там.

12 — § 38 и цитираната съдебна практика.

13 — Пак там.

14 — ЕСПЧ, Решение по дело Vassilios Stavropoulos с/у Гърция, посочено по-горе (§ 39). Вж. също ЕСПЧ, Решение по дело Tendam с/у Испания от 13 юли 2010 г. (§ 39).

на съмнение и този мотив за постановяването на оправдателна присъда не е достатъчен да се снемат всички основания за отправените ѝ обвинения, Сметната палата правилно е отказала да приеме официално решение, оправдаващо я по всички обвинения след постановяването на присъдата от 2 октомври 2008 г.

57. С формулираните по този начин доводи Общият съд създава впечатлението, че според него оправдаването поради наличието на съмнение е с по-малка сила от оправдаването, почиващо на по-пряко потвърждаване на невинността на жалбоподателката. Той отслабва взетото от наказателния съд решение, с което едновременно допринася да се постави под съмнение невинността на жалбоподателката.

58. Като накърнява по този начин презумпцията за невинността на жалбоподателката, Общият съд следователно допуска грешка при прилагане на правото.

59. Според мен обаче установяването на тази грешка не може да доведе до отмяната на обжалваното съдебно решение. Всъщност трябва да се напомни, че от постоянната съдебна практика следва, че ако мотивите на решение на Общия съд разкриват нарушение на правото на Съюза, но неговият диспозитив изглежда обоснован по други правни съображения, жалбата трябва да бъде отхвърлена¹⁵.

60. В това отношение ще отбележа, че в точка 46 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е посочил, че „изключително националните съдебни органи са тези, които следва да разглеждат обвиненията в наказателен аспект, а Съдът — да даде преценка за тях в дисциплинарно отношение по силата на член 247, параграф 7 ЕО“. С оглед на посоченото основание той правилно стига до извода, че „[п]оради това Сметната палата не е била компетентна да се произнесе по този въпрос“.

61. Всъщност е видно, че Сметната палата не е оправомощена да приема оправдателно решение, независимо дали в наказателен, или в дисциплинарен аспект. Освен това тя по никакъв начин не е била задължена да разгласи оправдателната присъда на жалбоподателката. Ето защо Общият съд правилно е отхвърлил тези две нейни искания въз основа на доводите, посочени от него в точка 46 от обжалваното съдебно решение.

62. Единствената компетентност на Сметната палата в контекста на настоящото дело е била да реши дали да сезира Съда на основание член 247, параграф 7 ЕО, за да може той да се произнесе по наличието на неизпълнение на задължения, произтичащи от длъжността член на Сметната палата по смисъла на тази разпоредба.

63. В това отношение ще подчертая, че съображенията на Общия съд щяха да бъдат по-убедителни и едновременно по-пълни, ако в по-голяма степен бе акцентирал върху самостоятелния характер на наказателните и дисциплинарните производства.

64. Всъщност както в първоинстанционното производство, така и на етапа на настоящото производство по обжалване доводите на жалбоподателката в голямата си част се основават на схващането, че има някаква автоматизъм между постановяването на оправдателна присъда в наказателното производство и приемането от Сметната палата на решение, с което последната отказва да сезира Съда на основание член 247, параграф 7 ЕО.

65. Тези доводи на жалбоподателката в основата си са погрешни, както за това може да се заключи и от практиката на Европейския съд по правата на човека и на Съда на Европейския съюз.

15 — Вж. по-специално Решение от 19 април 2012 г. по дело Artogodan/Комисия (C-221/10 P, точка 94 и цитираната съдебна практика).

66. На първо място, от практиката на Европейския съд по правата на човека е видно, че правото на презумпцията за невинност в случай на постановяване на оправдателна присъда в наказателното производство или на неговото прекратяване по никакъв начин не пречи въз основа на същите факти впоследствие да се образуват дисциплинарни производства или да се внасят искиове за отговорност.

67. Така Европейският съд по правата на човека допуска, че дисциплинарните органи могат да преценят независимо фактите по заведените пред тях дела, когато съставът на престъпленията и на дисциплинарните нарушения не е един и същ¹⁶. В такъв случай констатацията, че фактите не могат да се квалифицират като престъпление, не възпрепятства образуването на дисциплинарно производство във връзка с тях. От гледна точка на правото на презумпцията за невинност единственото ограничение е, че по време на дисциплинарното производство невинността на засегнатото лице в наказателен аспект не може да бъде поставяна под въпрос.

68. Освен това в областта на споровете за обезщетение Европейският съд по правата на човека приема в своето решение по дело Ringvold с/у Норвегия от 11 февруари 2003 г.¹⁷, че „въпросът за поправянето на вреди трябва да е предмет на отделен правен анализ, основан на критерии и изисквания в областта на доказването, различаващи се по няколко важни аспекта от тези, приложими в областта на наказателната отговорност“¹⁸. Така Европейският съд по правата на човека счита, че „макар постановяването на оправдателна присъда да не трябва да бъде поставяно под въпрос в рамките на производството за поправяне на вреди, това не трябва да представлява пречка да се установи — въз основа на не толкова строги изисквания за доказване — наличието на гражданска отговорност, включваща задължение за изплащане на обезщетение поради същите факти“¹⁹.

69. На второ място, изхождайки от сходна логика в своето решение по дело Комисия/Сresson, посочено по-горе, Съдът акцентира върху самостоятелния характер, от една страна, на наказателните производства, и от друга — на производството, основано на член 213, параграф 2 ЕО, целящо да се санкционира неизпълнението на задълженията, произтичащи от длъжността член на Европейската комисия.

70. В това решение Съдът всъщност приема, че „не е обвързан от правната квалификация на фактите, направена в рамките на наказателното производство“²⁰, и че именно „той в пълнотата на своето право на преценка може да изследва дали фактите, предмет на нарушенията, твърдени в рамките на производство, основано на член 213, параграф 2 ЕО, представляват неизпълнение на задълженията, произтичащи от длъжността член на Комисията“²¹. От това Съдът заключава, че не го обвързва решението на състава за предварително производство на Tribunal de première instance de Bruxelles (Белгия), с което се установява липсата на извършено от г-жа Сresson престъпление²².

16 — Вж. по-специално ЕСПЧ, Решение по дело Vanjak с/у Хърватия от 14 януари 2010 г. (§ 69—72).

17 — *Recueil des arrêts et décisions* 2003-II.

18 — § 38.

19 — Пак там.

20 — Точка 121.

21 — Пак там.

22 — Точка 122.

71. Тези съображения, основани на самостоятелния характер на наказателните и дисциплинарните производства, могат да се пренесат към производството, предвидено към момента на възникване на фактите в член 247, параграф 7 ЕО, което вече се урежда от член 286, параграф 6 ДФЕС. От това следва, че тъй като е приканен да разгледа дали член на Сметната палата е изпълнил или не произтичащите от длъжността му задължения, Съдът не е обвързан от присъдата, оправдаваща въпросното лице.

72. На същото основание, изведено от самостоятелния характер на наказателните и дисциплинарните производства, Сметната палата, в качеството си на сезиращ Съда орган, не може да бъде обвързана от подобна присъда. По-конкретно, за да се даде ясен отговор на доводите на жалбоподателката, наличието на оправдателна присъда по никакъв начин не възпрепятства Сметната палата да сезира Съда на основание член 286, параграф 6 ДФЕС. В този случай Сметната палата запазва правото си на преценка дали евентуално да сезира Съда.

73. От тези положения ще заключа, че наказателното производство пред национална юрисдикция и производството, предвидено по член 247, параграф 7 ЕО, а впоследствие в член 286, параграф 6 ДФЕС, се различават не само по своя предмет и цел, но и по естеството и изискваната степен на доказване. Въпреки че и двете производства се основават на едни и същи фактически обстоятелства, те са независими, така че ако не се оспорват съображенията на наказателния съд, постановяването на оправдателна присъда по никакъв начин не възпрепятства Сметната палата да сезира Съда, нито той да се произнесе по наличието на неизпълнение на задълженията, произтичащи от длъжността член на Сметната палата.

74. В конкретния случай от преписката, която Tribunal d'arrondissement de Luxembourg е разгледал в присъдата си от 2 октомври 2008 г., е видно, че установените факти не могат да се квалифицират като престъпление по смисъла на люксембургския закон.

75. Тази преценка на Tribunal d'arrondissement de Luxembourg обаче не означава, че Сметната палата е била задължена да приеме, че е възпрепятствана да сезира Съда във връзка с неизпълнението на задължения по управлението на отпуските. Всъщност, от една страна, степента на точност на фактите или доказателствата, за да е налице престъпление, не е непременно същата като изискваната за наличието на неизпълнение на задълженията, произтичащи от длъжността на членовете на Сметната палата. От друга страна, при всички положения единствено Съдът е бил длъжен — тъй като е бил сезиран по силата на член 286, параграф 6 ДФЕС — да прецени обхвата на силата на пресъдено нещо, която съответно трябва да бъде призната на присъдата на националния съд.

76. От това следва, че отказът на Сметната палата да приеме официално оправдателно решение и да признае автоматизма на връзката между постановяването на оправдателна присъда и сезирането на Съда на основание член 247, параграф 7 ЕО, е изцяло обоснован и в рамките на настоящото производство по обжалване не може да бъде поставян под въпрос, като се изтъква, че отхвърлянето от страна на Общия съд на искането на жалбоподателката, целящо да се установи незаконосъобразният характер на този отказ, представлява нарушение на презумпцията за невиновност или на принципа на лоялно сътрудничество.

77. Именно в съответствие със самостоятелния характер на наказателните и дисциплинарните производства при упражняване на своето право на преценка Сметната палата е положила усилия да определи, въз основа на сведенията, с които е разполагала, дали фактите, в които жалбоподателката е била упреknата, са били с достатъчна степен на тежест²³, за да сезира Съда

23 — Решение по дело Комисия/Cresson, посочено по-горе (точка 72).

на основание член 247, параграф 7 ЕО. Както свидетелства за това писмото ѝ от 7 юли 2009 г., когато е решила да не сезира Съда относно управлението на отпуските, Сметната палата не е взела предвид само оправдателната присъда на жалбоподателката. Тя е отчела и други параметри²⁴.

78. По-долу ще разгледам критиките, които жалбоподателката отправя по отношение на точка 47 от обжалваното съдебно решение.

79. В тази точка Общият съд отговаря на доводите на жалбоподателката, според които председателят на Сметната палата е нарушил принципа на безпристрастност и задължението за полагане на грижа, като в писмото си от 13 май 2004 г. е включил нелюбезна и излишна забележка относно позицията, изразена от по-голямата част от членовете на институцията.

80. Според жалбоподателката Общият съд е преминал границата на своята компетентност и е потвърдил погрешен прочит на сферата на компетентност на Сметната палата, като във въпросната точка е счел, че „не е било неуместно председателят да укаже на жалбоподателката, че по-голямата част от членовете на институцията са счели поведението ѝ за неприемливо, като по този начин е попречил липсата на сезиране на Съда да може бъде разглеждана като твърдяно отричане на истинността на фактите, в които тя се упреква“.

81. Важно е да се уточни, че откъсът от писмото от 13 май 2004 г., съдържащ критикуваната забележка, се отнася единствено за твърденията, свързани с личните заеми в полза на жалбоподателката. Тази част от делото не е била включена в наказателното производство, приключило с присъдата от 2 октомври 2008 г. Оправдателната присъда на жалбоподателката следователно не се отчита във връзка с разглеждането на точка 47 от обжалваното съдебно решение.

82. Като се има предвид това уточнение, Общият съд според мен е останал в сферата си на компетентност, когато е приел, от една страна, че липсата на сезиране на Съда не отрича истинността на фактите, и от друга — че председателят на Сметната палата е могъл да отправи към жалбоподателката критичния коментар.

83. Всъщност съдържащата се в точка 47 от обжалваното съдебно решение преценка представлява отговор на Общия съд на твърдението на жалбоподателката, че забележката, която председателят на Сметната палата е включил в писмото от 13 май 2004 г., нарушавала принципа на безпристрастност и задължението за полагане на грижа. Така с произнасянето си по този аспект в рамките на производството по иска за извъндоговорна отговорност, с който е бил сезиран, Общият съд не е преминал границата на своята компетентност.

84. Освен това липсата на сезиране на Съда от страна на Сметната палата е израз на това, че не всички нейни членове са счели, че въпросното изпълнение е с достатъчна степен на тежест за сезирането на Съда на основание член 247, параграф 7 ЕО. Констатацията, че не е било постигнато единодушие по този въпрос, не означава, че не е налице каквото и да е изпълнение. В това отношение по аналогия със свързаното с членовете на Комисията производство следва да се напомни, че в своето решение по дело Комисия/Cresson, посочено по-горе, Съдът уточнява, че осъдителните решения на основание член 213, параграф 2 ЕО изискват наличието на изпълнение с известна степен на тежест²⁵. В рамките на своята компетентност и без да нарушава принципа на безпристрастност или задължението за полагане

24 — Тези други параметри, посочени в точка 48 от въпросното писмо, са следните: „фактът, че предвид възстановяването на сумата, недължимо изплатена на г-н Koutsouvelis, общностният бюджет не е претърпял никакви вреди“, „времето, изминало след въпросните събития“, „влошеното здравословно състояние“ на жалбоподателката, както и „стресът, който [и] е бил причинен от продължителността на наказателното производство“.

25 — Точка 72.

на грижа, председателят на Сметната палата следователно е могъл да разясни на жалбоподателката резултата от гласуването и да я уведоми, че по-голямата част от членовете на Сметната палата са счели, че поведението ѝ — макар че не е било единодушно прието за достатъчно тежко, за да обоснове сезирането на Съда на основание член 247, параграф 7 ЕО — е било абсолютно неуместно. Освен това следва да се уточни, че писмото от 13 май 2004 г. е било адресирано единствено до жалбоподателката и че нищо в преписката не указва, че то е било изпратено на лица, различни от неговия получател.

85. Поради това считам, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото в мотивите, които е изложил в точка 47 от обжалваното съдебно решение. Само ще отбележа, че Общият съд е трябвало, строго погледнато, да възпроизведе квалификацията относно поведението на жалбоподателката така, както се съдържа в писмото от 13 май 2004 г., а именно като „абсолютно неуместно“²⁶, а не да го окачествява като „неприемливо“. Тази разлика във формулировката според мен обаче не е достатъчна да се установи наличието на грешка при прилагане на правото. Впрочем ще отбележа, че по този аспект жалбоподателката се е ограничила до формулирането на забележка в жалбата си, без от това да извежда преки последици относно наличието на такава грешка²⁷.

86. Накрая, считам, че точки 35 и 38 от обжалваното съдебно решение не могат да бъдат критикувани с оглед на принципа на лоялното сътрудничество. Всъщност правилно и без да поставя под въпрос присъдата от 2 октомври 2008 г., Общият съд по същество е счел, че недостатъците на система за регистриране и проследяване на отпуските на Сметната палата, от една страна, не засягат задължението на прекия ръководител да провери присъствието на ръководения от него персонал и да се увери, че всяко отсъствие е в съответствие с приложимата правна уредба относно отпуските, и от друга — не могат да обосноват отказа от каквото и да е разследване или търсене на отговорност от жалбоподателката.

87. Тъй като въз основа на анализа на основания от първо до трето, изтъкнати от жалбоподателката, не съм в състояние да предложа на Съда да отмени обжалваното съдебно решение, по-нататък ще разгледам четвъртото основание.

Б – По четвъртото основание, свързано с неправилно тълкуване и прилагане на правото на Съюза, що се отнася до условията за възникване на извъндоговорна отговорност на Съюза и Решение 99/50

88. Според жалбоподателката Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в тълкуването на член 2, втора алинея от Решение 99/50 във връзка с член 4, първа алинея от него, като е заключил, че самото уведомяване на жалбоподателката за наличието на провеждано от OLAF вътрешно разследване е било достатъчно и следователно не е било необходимо тя да бъде уведомена за предварителното разследване, провеждано от Сметната палата.

89. Противно на изтъкнатото от жалбоподателката, Общият съд според мен правилно приема в точки 29 и 30 от обжалваното съдебно решение, че член 4 от Решение 99/50 не задължава Сметната палата да оповестява на жалбоподателката съдържанието на преписката за предварително разследване, изготвена съгласно член 2 от последното, нито да я изслушва, преди да изпрати въпросната преписка на OLAF.

²⁶ — Вж. точка 8 от обжалваното съдебно решение.

²⁷ — Вж. бележка под линия 1 от жалбата.

90. Член 2, втора алинея от Решение 99/50 възлага на генералния секретар задължението да изпраща незабавно на OLAF всички фактически данни, от които може да се направи предположение за наличието на нередности, и да започне предварително разследване, без да се засягат провежданите от OLAF вътрешни разследвания.

91. Както Общият съд подчертава в точка 29 от обжалваното съдебно решение, споменатото в тази разпоредба предварително разследване има за цел, от една страна, да позволи на генералния секретар да прецени дали представените на неговото внимание обстоятелства позволяват да се направи предположение за наличието на нередности, накърняващи финансовите интереси на Съюза, и от друга — да изпрати на OLAF, в съответствие с член 7, параграф 1 от Регламент № 1073/1999, преписка, позволяваща на тази служба да прецени дали следва да започне вътрешно разследване по силата на член 5, втора алинея от въпросния регламент.

92. Така предварителното разследване представлява фазата, по време на която сведенията относно твърдения за нередности се събират и са обект на проверки, за да се прецени дали трябва да бъде започнато вътрешно разследване. С други думи, сведенията в подкрепа на такива твърдения трябва да бъдат проверени, за да се прецени достоверността им, преди да бъдат съобщени на компетентните органи — в случая на OLAF — за започването на вътрешно разследване.

93. Доколкото предварителното разследване не е предназначено да приключи с приемането на заключение за съответното лице, в точка 29 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е установил, че задължението, произтичащо от член 4, първа алинея, второ изречение от Решение 99/50, не засяга действията на генералния секретар в рамките на член 2 от това решение.

94. По време на тази предварителна фаза на събиране и оценка на сведенията в подкрепа на твърденията за нередности рискът от упражняване на натиск върху свидетелите е особено голям. Следователно е наложително да не се възпрепятства търсенето на истината, нито ефективността на предварителното разследване.

95. В това отношение следва да се отбележи, че член 4, първа алинея, първо изречение от Решение 99/50 — при положение че може да се счита, че тази разпоредба се отнася както за вътрешното, така и за предварителното разследване — предвижда, че правилото, според което засегнатото от твърденията за нередности лице трябва да бъде уведомено в кратък срок относно наличието на основания, сочещи на евентуалното му лично участие, съдържа важна уговорка, а именно че въпросната информация се предоставя, когато „не създава опасност да навреди на разследването“.

96. Безспорно е, че с писмата от 8 и 26 април 2002 г. жалбоподателката е била уведомена за започването на разследването на OLAF, за предмета му, за самоличността на разследващите служители и за това, че те я приканват да окаже съдействие. Освен това с писмото от 26 април 2002 г. жалбоподателката е била уведомена, че Сметната палата е провела предварително разследване и че свързана с него преписка е била изпратена на OLAF. Тези известия отговарят на изискванията по член 4, първа алинея, първо изречение от Решение 99/50, тъй като съвместяват принципа за уведомяване на засегнатото лице в кратък срок и нуждата да се гарантира ефективността на разследването. Освен това ще отбележа, че своевременно уведомяване не е еднозначно с незабавно или с такова от започване на разследването.

97. Доводите на жалбоподателката, целящи да поставят под въпрос съображенията на Общия съд в точки 29 и 30 от обжалваното съдебно решение, следователно не са основателни.

98. Това се отнася и за оплакването, че Общият съд погрешно е тълкувал и приложил условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза в точка 32 от обжалваното съдебно решение. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че преценката на Общия съд, че „евентуалното изпращане на въпросния документ от Сметната палата на OLAF или на люксембургските органи не означава, че институцията е действала недобросъвестно, що се отнася до автентичността на подписа на жалбоподателката“, е била формулирана при условията на евентуалност. Общият съд всъщност е установил главно липсата на доказване, че спорният документ, автентичността на чийто подпис се оспорва, е бил изпратен на OLAF или на люксембургските органи. При липсата на каквото и да е оспорване на последната констатация това оплакване следва да се счете за неотносимо.

99. От тези съображения следва, че твърденията във връзка с четвъртото основание трябва да се отхвърлят като неоснователни. Поради това следва да се отхвърли и жалбата.

VI – Заключение

100. С оглед на всички изложени съображения предлагам на Съда:

- да отхвърли жалбата и
- да осъди г-жа Kalliori Nikolaou да заплати съдебните разноски.